

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Michala Bobka a soudců Tomáše Foltase a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Přírodní park Soběnovská vrchovina, s. r. o.**, se sídlem Klažary 14, Kamenná, zastoupena Mgr. Ondřejem Flaškou, advokátem se sídlem U Černé věže 304/9, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2020, č. j. 65343/2020-MZE-14112, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2022, č. j. 17 A 14/2021-125,

t a k t o :

- I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Státní zemědělský intervenční fond (dále jen „SZIF“) rozhodnutím ze dne 19. 11. 2019, č. j. SZIF/2019/0664829, vyzval žalobkyni k vrácení dotace ve výši 2 213 212 Kč, neboť na základě provedených kontrol zjistil, že žalobkyně nedodržela dotační podmínky na projekty programu rozvoje venkova ČR na období 2007–2013 (dále jen „Pravidla“). Žalobkyně konkrétně porušila část B, kap. 8, bod 4) Pravidel, podle kterého *„podpořené stavby a technologie nesmí být bez souhlasu SZIF pronajímány či provozovány jiným subjektem. Ve výjimečných případech a po posouzení může SZIF a další pronájem či provozování jiným subjektem povolit“*.

[2] Rozhodnutí SZIF následně přezkoumal žalovaný, který rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020, č. j. 65343/2020 MZE 14112, (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též jen „městský soud“). Ten ji rozsudkem ze dne 23. 5. 2022, č. j. 17 A 14/2021-125, zamítl. Městský soud se nejprve zabýval otázkou namítané prekluze práva SZIF zahájit řízení o vrácení dotace. Přidržel se přitom své rozhodovací praxe, která vycházela z rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č. j. 14 A 75/2020-55, podle níž lhůta uvedená v čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 je svojí povahou lhůtou pořádkovou, a nikoli prekluzivní. Vědomě se tak odchýlil od předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Afs 280/2017-57, podle kterého uvedená lhůta naopak představuje lhůtu prekluzivní.

[4] Městský soud se následně ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobkyně porušila část B, kap. 8, bod 4) Pravidel a že tato zjištění byla učiněna na základě řádně zahájené a provedené kontroly. Pokud jde předně o žalobkyni zpochybňovanou kontrolu, městský soud zdůraznil, že přítomná paní M. byla v rozhodné době ve společnosti SOHORS odpovědnou zástupkyní v činnostech účetních poradců a kontrolorů, sama se označila za zaměstnankyni a povinnou osobu ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, a tuto společnost navíc zastupovala na základě mandátní smlouvy. Nadto § 7 kontrolního řádu připouští provedení kontroly i bez přítomnosti kontrolované osoby, pokud ta je o zahájení kontroly informována dodatečně. K tomu přitom v projednávané věci došlo sdělením SZIF ze dne 10. 3. 2017, č. j. SZIF/2017/0194500. Konečně městský soud upozornil, že stěžejní pro celkové posouzení věci správními orgány stejně byla dřívější kontrola uskutečněná již dne 27. 7. 2016.

[5] Pokud jde konečně o porušení dotačních podmínek, městský soud uvedl, že ačkoli správní orgány vycházely z nepřímých důkazů, dostatečně osvětlily svůj závěr o porušení uvedeného pravidla, především účelovostí ohledně následného hlášení údajů do IZR a rovněž i důvodným poukazem na personální propojení dvou osob, o jejichž hospodářství v daném případě v místě podporované stavby šlo. Žalobkyně přitom v žalobě nepolemizovala s vypořádáním námitek žalovaným, neuvedla ani žádné nové tvrzení a důkazy; pouze opakovala to, na co už bylo v průběhu řízení reagováno. Městský soud tak znovu odkázal na vypořádání těchto námitek již jednou žalovaným v napadeném rozhodnutí, s jehož závěry se sám ztotožnil.

II. Řízení před Nejvyšším správním soudem

[6] Rozsudek městského soudu napadá žalobkyně (stěžovatelka) v celém rozsahu kasační stížností. Její důvod spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (též jen „NSS“) napadený rozsudek zrušil, věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

II. A. Důvody kasační stížnosti

[7] V prvním okruhu kasačních námitek stěžovatelka zpochybňuje závěr městského soudu o charakteru lhůty stanovené v čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 jakožto lhůty pořádkové. Podle stěžovatelky se naopak jedná o lhůtu prekluzivní. To měl potvrdit již NSS v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Afs 280/2017-57. Stěžovatelka přitom namítá, že v projednávané věci tato lhůta uplynula, a tudíž právo státu na vrácení dotace zaniklo.

[8] Druhý okruh kasačních námitek se týká zahájení a vedení kontroly dne 9. 3. 2017. Podle stěžovatelky nebyla tato kontrola provedena v souladu s § 5 odst. 2 kontrolního řádu, neboť nebylo předloženo pověření ke kontrole stěžovateli ani jiné povinné osobě. Zopakovala přitom svoji žalobní argumentaci, podle níž paní M. nebyla jejím zaměstnancem ani jinak oprávněna ji zastupovat. Žádná taková osoba nebyla přítomna v místě kontroly. Nemohla tak být přítomna žádná povinná osoba ve smyslu kontrolního řádu. Napojení paní M. na společnost SOHORS spol. s r. o. pak je irrelevantní, když kontrola měla být zahájena se stěžovatelkou. Závěry žalovaného o postavení paní M. jsou ničím nepodložené, což městský soud nesprávně převzal. Paní M. navíc byla pracovně zařazena jako účetní, tudíž není kompetentní osobou v předmětu kontroly – dodržování podmínek dotací. Stěžovatel navíc služeb od společnosti SOHORS spol. s r. o. v rozhodné době neodebíral, a už vůbec ne na základě mandátní smlouvy. Tvrzená mandátní smlouva navíc není v protokolu o kontrole a v dodatku k protokolu nijak specifikována. Nebylo tak prokázáno, že existuje. I pokud by existovala, pak by měla být povinná osoba společnost SOHORS spol. s r. o., nikoli paní M.; jednat tak bylo nutné s jejím statutárním orgánem.

[9] Městský soud navíc podle stěžovatelky pochybil, když zamítl návrh na výslech paní M. pro nadbytečnost. Byla to totiž právě ona, která mohla soudu objasnit, co se dne 9. 3. 2017 v areálu stěžovatelky odehrálo, včetně své účasti při tomto setkání s kontrolory.

[10] Stěžovatelka zpochybňuje i závěr městského soudu o možnosti zahájit kontrolu dodatečně. V takovém případě neměl žalovaný do protokolu uvádět jako povinnou osobu paní M. Stěžovatelka přitom namítá, že s každým z možných způsobů zahájení kontroly jsou spojeny jiné účinky a jiná práva kontrolované osoby. Zvolený způsob je tak nutné vždy dodržet a nelze jej souběžně či dodatečně kombinovat. Stěžovatelka navíc setrvává na argumentaci, že nebyla o zahájení kontroly informována, a to ani dodatečně. Městský soud nespecifikuje, o jaké sdělení, jímž tak mělo být učiněno, se jedná. Pokud by přitom byla informována až oznámením o zahájení kontroly, pak k němu nelze přihlížet, neboť tato kontrola již byla jednou zahájena.

[11] Konečně v rámci třetího okruhu kasačních námitek stěžovatelka zpochybňuje samotný věcný závěr, že porušila dotační podmínky. Zopakovala přitom svoji žalobní argumentaci, podle níž se v jejím hospodářství na podpořených stavbách nenacházela fyzicky ani právně žádná zvířata cizích subjektů (ani společnosti SOHORS spol. s r. o.), resp. pouze dne 9. 3. 2017 byla přítomna 4 cizí zvířata v samostatném nepodpořeném výběhu, a to toliko z důvodu krajní nouze, což správní orgány uznaly. Samotný podpořený objekt nacházející se v hospodářství Žumberk, který si stěžovatelka pronajala a v souladu s dotací rekonstruovala na zimoviště, byl až do roku 2015 ruinou, a tudíž nemohl být jakkoli využíván. Od roku 2013, kdy si jej stěžovatelka pronajala od společnosti SOHORS spol. s r. o., již tato společnost neměla do objektu přístup, pouze jej zapomněla odregistrovat z registru IZR. Tato společnost proto neměla na stejné adrese jako stěžovatelka své hospodářství. Žalovaný navíc přehlíží, že v podpořené stavbě může být ustájeno maximálně 188 ks jalovic; nemohlo se tam proto nacházet 199 ks zvířat, jak zmiňuje žalovaný. Argumentaci žalovaného navíc stěžovatelka považuje za nelogickou, neboť je podpořená stavba zimovištěm, a tudíž nebyl žádný důvod, aby byla v období od června 2015 po následujících 7 měsících využívána. Chov zvířat společnosti SOHORS spol. s r. o. byl navíc již od roku 2011 nakažen chorobou, a tudíž je vyloučeno, aby přišel do styku s jinými zvířaty z jiných chovů. Žádná zvířata cizích subjektů se nenacházela ani na provozovně stěžovatelky ve Svaryšově.

[12] Stěžovatelka navíc namítá, že žalovaná nesprávně interpretuje otázku přesunu zvířat v registru IZR. Nejde o zpětné přesuny, ale o nahlášení změn v zákonem povolené lhůtě. SZIF tak měl při kontrole počítat s eventualitou, že na kontrolu dorazí v době, kdy zrovna dojde k přesunu zvířat. Nesouhlasí proto se závěrem, že šlo o jednání účelové, neboť takový postup zákon připouští. Městský soud navíc nevysvětlil, jak se může někdo jednáním podle práva dopouštět účelovosti. Pouze na základě hlášení změn v registru IZR konečně podle stěžovatelky nelze dovozovat kontrolní závěry o tom, kdo, kdy a jakým způsobem využívá jaké objekty.

[13] Závěr správních orgánů o využívání podpořených staveb jiným subjektem proto stěžovatelka považuje za neprokázaný. Naopak poukazuje na zjištění České plemenářské inspekce, podle které ke dni kontroly dne 9. 3. 2017 byla všechna SZIF kontrolovaná zvířata fyzicky přítomna, řádně evidována a měla správné záznamy o přemístění (s výjimkou 4 zvířat z důvodu krajní nouze). Rovněž z protokolů o výsledku kontroly vyplývá, že ke dni kontroly (25. 4. 2017) nebyla na kontrolovaných provozovnách přítomna žádná zvířata jiného subjektu.

II. B. Vyjádření žalovaného

[14] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Namítl, že kasační stížnost je téměř totožná s podanými námitkami i žalobou. Odkázal proto na své předchozí vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, s jehož skutkovými i právními závěry se plně ztotožnil. Podle jeho názoru je lhůta stanovená v čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 pouze lhůtou pořádkovou. Stěžovatelka porušila dotační podmínky,

pokračování

přičemž skutková zjištění vedoucí k tomuto závěru byla učiněna na základě řádně zahájené a provedené kontroly.

II. C. Procesní postup s ohledem na řízení o předběžné otázce ve věci C-657/29

[15] Usnesením ze dne 8. 3. 2023, č. j. 7 Afs 170/2022-51, Nejvyšší správní soud přerušil v této věci řízení. Učinil tak v souladu s § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. Pátý senát NSS totiž usnesením ze dne 21. 12. 2022, č. j. 5 Afs 205/2021-55, postoupil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu otázku významnou též pro nyní vedenou věc, konkrétně zda lhůta podle čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 je lhůtou prekluzivní.

[16] Rozšířený senát následně usnesením ze dne 4. 10. 2023, č. j. 5 Afs 205/2021-80, sám zahájil řízení o předběžné otázce, v němž Soudnímu dvoru EU předložil totožný dotaz.

[17] Soudní dvůr EU ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 10. 4. 2025, C-657/23, *M. K. proti Ministerstvu zemědělství* (ECLI:EU:C:2025:263). Dospěl k závěru, že lhůta podle čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 *není lhůtou prekluzivní*. Jejím uplynutím tak nezaniká právo státu vymáhat neoprávněně poskytnutou dotaci na jednotlivci.

[18] Jelikož Soudní dvůr EU zodpověděl předloženou předběžnou otázku v úplnosti, vrátil rozšířený senát NSS rozsudkem ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Afs 205/2021-150, věc pátému senátu zpět k projednání.

[19] Nejvyšší správní soud proto rovněž v nyní projednávané věci nejprve podle § 48 odst. 6 s. ř. s. vyslovil, že se v řízení pokračuje (výrok I. tohoto rozsudku).

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním formálních podmínek řízení o kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které by musel zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost **není** důvodná.

II. A. Charakter lhůty podle čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval charakterem lhůty podle čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013. Konkrétně hodnotil, zda jde o lhůtu prekluzivní či pořádkovou. Městský soud se totiž v napadeném rozsudku vědomě odchýlil od dříve vyjádřeného názoru NSS, který dospěl k závěru o prekluzivní povaze této lhůty (rozsudek ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Afs 280/2017-57).

[23] Ve světle rozsudku Soudního ze dne 10. 4. 2025, C-657/23, ECLI:EU:C:2025:263, nyní NSS svůj dříve vyjádřený právní názor přehodnotil. V citovaném rozsudku totiž Soudní dvůr dospěl k jednoznačnému závěru, že čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 nebrání tomu, aby vymáhání „*neoprávněně vyplacených částek dotace z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) od jejího příjemce mohlo být zahájeno po uplynutí lhůty 18 měsíců poté, co byla schválena kontrolní zpráva nebo podobný doklad konstatující, že došlo k nesrovnalosti, popřípadě poté, co tuto zprávu nebo podobný dokument obdržela platební agentura či subjekt odpovědný za zpětné získávání daných plateb*“.

[24] Nejvyšší správní soud proto přitakal právnímu názoru zastávanému městským soudem, že lhůta uvedená v čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 je lhůtou *pořádkovou*. Její uplynutí tak nemá za následek zánik práva státu na vrácení dotace. Kasační námitky v rámci prvního okruhu kasační stížnosti tudíž nejsou důvodné.

II. B. Zahájení kontroly a porušení pravidel dotace

[25] Následně NSS přistoupil k posouzení ostatních kasačních námitek, které se týkají zákonnosti zahájení a vedení kontroly dne 9. 3. 2017 a porušení pravidel dotace.

[26] V tomto směru musí NSS na úvod zdůraznit, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje celou řadu tvrzení a argumentů, které již předtím uplatnila ve správním řízení a žalobě. S napadeným rozsudkem městského soudu (a předtím žalovaného) až na jednu výjimku (vadu spočívající v neprovedení důkazu: výslechu svědkyně paní M.) nepolemizuje. Nepředkládá ani žádnou novou argumentaci či důkazy. Podle ustálené judikatury to má být však právě stěžovatelka, která je povinna uvést argumentaci adresně zpochybňující nosné závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. 140, nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012-64, odst. 21). Pokud tak neučiní, může se rovněž NSS pouze v obecné rovině ztotožnit s tím, co k obsahově stejným námitkám již dříve uvedl městský soud. Není totiž smyslem soudního přezkumu, a už vůbec ne rozhodování o kasační stížnosti, aby soud znovu opakoval již jednou vyřčené, resp. znovu podrobně reagoval na obsahově stejné námitky, které již byly dříve (a v tomto případě opakovaně) vypořádány.

[27] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že po seznámení se s obsahem správního spisu dospěl ke stejnému závěru jako městský soud, tedy že napadené rozhodnutí žalovaného je zákonné (a to jak v otázce zahájení a vedení kontroly dne 9. 3. 2017, tak i pokud jde o závěr, že stěžovatelka porušila kapitoly 8 bodu 4 Pravidel). V podrobnostech proto NSS odkazuje na odst. 37 až 40. napadeného rozsudku a jejich prostřednictvím na str. 7 až 16 napadeného rozhodnutí a další vyjádření správních orgánů obsažená ve spise (zejména dodatek k protokolu o kontrole č. 22102824 ze dne 3. 11. 2017, č. j. SZIF/2017/0666834), s jejichž závěry se ztotožňuje. Obsahově stejné námitky stěžovatelky, jako ty uplatněné nyní v kasační stížnosti, již byly v těchto pasážích podrobně a přesvědčivě vyvráceny. Na tomto místě tak NSS pouze zdůrazňuje následující.

[28] Pokud jde předně o *zákonnost zahájení kontroly dne 9. 3. 2017*, NSS ve shodě s městským soudem uvádí, že podle § 5 odst. 2 písm. a) a c) ve spojení s § 5 odst. 3

pokračování

kontrolního řádu lze kontrolu zahájit i bez přítomnosti kontrolované osoby. Ustanovení § 7 kontrolního řádu přitom opravňuje kontrolory vstupovat na pozemky a objektů. Při zahájení kontroly bez přítomnosti kontrolované osoby je nicméně nutné tuto osobu dodatečně informovat. Nejde tak o „dodatečné zahájení“ kontroly, jak stěžovatelka tvrdí. Kontrola byla zahájena a provedena na místě již dne 9. 3. 2017. Stěžovatelka pouze byla o jejím zahájení dodatečně informována. K tomu došlo sdělením SZIF ze dne 10. 3. 2017 č. j. SZIF/2017/0194500, které bylo stěžovatelce prokazatelně doručena, dle doručenky obsažené ve správním spise, dne 13. 3. 2017 do její datové schránky. Není tak pravdou, že stěžovatelka nikdy nebyla o zahájení kontroly informována.

[29] V projednávané věci je rovněž významné, že kontrola dne 9. 3. 2017 vycházela ze zjištění časově předcházející kontroly uskutečněné dne 27. 7. 2016, ve které bylo zjištěno porušování Pravidel. S ohledem na tuto skutečnost a další okolnosti věci (zejména personální propojení stěžovatelky a společnosti SOHORS spol. s r. o.) tak podle názoru NSS byly v projednávané věci dány důvody pro zahájení kontroly přímo na místě bez předchozího oznámení. V opačném případě by totiž mohl být účel kontroly zmařen.

[30] Nad to je třeba upozornit, že na místě byla i tak přítomna paní M., která byla v rozhodné době ve společnosti SOHORS spol. s r. o. odpovědnou zástupkyní v činnostech účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence, a sama se označila za povinnou osobu ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu. Správní orgány přitom v projednávané věci přesvědčivě dokázaly, že stěžovatelka a společnost SOHORS spol. s r. o. byly významně personálně propojeny (osoba stejného jednatele a rovněž společníka, prostřednictvím další společnosti Farma Bohemia s. r. o.). Z obsahu spisu současně plyne, že obě společnosti spolu měly uzavřené nájemní smlouvy na spolufinancované nemovitosti, a tudíž si poskytovaly službu. Společnost SOHORS tak byla nepochybně povinnou osobou ve smyslu kontrolního řádu.

[31] Požadavek stěžovatelky, aby při zahájení kontroly byl přítomen pouze statutární orgán společnosti, přitom NSS považuje za přehnaný. Nelze vyžadovat, aby kontroloři vždy „sehnali“ toho nejpovolnějšího zástupce; takový postup by kontrolovaným subjektům umožňoval bránit zahájení kontroly na místě. Je naopak běžné, že právnickou osobu zastupuje její zaměstnanec v rozsahu obvyklém vzhledem k zařazení a funkci (srov. § 166 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Podle názoru NSS tak zcela postačovalo předložit pověření ke kontrole osobě působící na pozici zástupce v činnostech účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence, která se na místě nacházela a navíc se sama za povinnou osobu označila.

[32] Konečně NSS znovu opakuje, že celá linie diskuse na téma kdo konkrétně mohl a měl stěžovatelku na místě samém při kontrole ideálně zastupovat je s ohledem na výše zmíněnou, řádně zahájenou kontrolu, která může vedena i bez přítomnosti kontrolované osoby, podružná a ve svém důsledku bezpředmětná.

[33] Nejvyšší správní soud přitom rozhodně nepřehlédl kasační argumentaci stěžovatelky, podle níž s různými způsoby zahájení kontroly jsou spojena i různá práva. Tato námitka je však pouze obecná. Stěžovatelka nespecifikuje, jaké právo jí mělo být v projednávané věci

postupem správních orgánů upřeno. S ohledem na uvedené okolnosti projednávané věci přitom ani sám NSS z obsahu správního spisu nezjistil žádné porušení procesních práv stěžovatelky, které by mohlo mít vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Prověření plnění podmínek dotace, navíc za situace, kdy už dříve bylo při obdobné kontrole zjištěno porušování dotačních podmínek, nemohlo být pro stěžovatelku nijak překvapivé. Rovněž podle názoru NSS tak v projednávané věci nevystávají o řádnosti zahájení a vedení kontroly dne 9. 3. 2017 pochybnosti.

[34] Z uvedených důvodů neshledal NSS důvodnou ani námitku, podle níž městský soud nesprávně zamítl návrh na svědecký výslech paní M. Řádnost zahájení a vedení kontroly dne 9. 3. 2017 plyne již s ohledem na nastíněné okolnosti plyne dostatečně z obsahu správního spisu. Městský soud proto správně konstatoval, že výslech paní M. by byl nadbytečný.

[35] Pokud jde poté o *porušení podmínek Pravidel*, NSS především zdůrazňuje, že správní orgány vycházely sice převážně z nepřímých důkazů, ty však podle NSS ve svém souhrnu dostatečně podporují jejich závěr, že stěžovatelka porušila část B) kapitoly 8 bod 4 Pravidel, a to z důvodu, že podpořené objekty byly využívány jiným subjektem (společností SOHORS spol. s r. o.).

[36] Jde zejména o účelové hlášení pohybu zvířat v registru IZR se zpětnou účinností, ihned v bezprostřední časové návaznosti na provedenou kontrolu a zjištěná pochybení, což bylo umožněno prokazatelným personálním propojením mezi stěžovatelkou a společností SOHORS spol. s r. o., tedy společnostmi, o jejichž hospodářství v místě podporované stavby šlo. Ačkoli tedy po čistě formální stránce se na uvedených hospodářstvích právně cizí zvířata nenacházela, bylo tomu tak pouze z důvodu, že stěžovatelka následně (ihned v návaznosti na provedenou kontrolu) zpětně do registru IZR nahlásila jejich přesun tak, aby se v den kontroly formálně o pochybení nejednalo. Byť takový postup zákon připouští (hlášení přesunů zvířat až 7 dnů zpětně), právě s ohledem na kontext věci (bezprostřední časovou návaznost hlášení na kontrolu a personální propojení) nemá NSS pochybnost, stejně jako správní orgány a městský soud, že toto jednání bylo účelové.

[37] O účelovém jednání rovněž svědčí, že stěžovatelka takto zjištěná pochybení opakovaně odstraňovala změnami prováděných v IZR se zpětnou účinností. V tomto směru NSS především zdůrazňuje, že v dotovaných objektech stěžovatelka zřídila své hospodářství až dne 25. 7. 2016 (tedy 8 dní po oznámení kontroly), přičemž dne 26. 7. 2016 došlo na její žádost ještě ke zpětnému posunu data registrace obou hospodářství ke dni 1. 2. 2016 a nahlášení zvířat stěžovatelky. V tomto období přitom měla na místě realizace projektu registrovanou provozovnu personálně propojená společnost SOHORS spol. s r. o., vlastník všech nemovitostí, na kterých byly realizovány výdaje v rámci projektu, přičemž zde měla nadále registrovaných 8 kusů zvířat. Právě z hospodářství společnosti SOHORS přitom stěžovatelka i následně (dne 13. 3. 2017) převedla kontrolovaná zvířata (dne 9. 3. 2017) se zpětnou účinností na své vlastní hospodářství.

[38] V tomto směru je navíc zcela nedůvodná námitka stěžovatelky, podle níž se nemůže jednat o účelový postup, jelikož zpětné hlášení změn v registru IZR zákon připouští.

pokračování

Účelovost (resp. zneužití práva) spočívá právě v tom, že jednání, které je formálně v souladu se zákonem, sleduje jiné cíle než právem předpokládané cíle – v tomto případě zpětné „zhojení“ porušení pravidel dotace (v tomto směru srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81). Jak bylo již uvedeno, zjištěné indicie o účelovém postupu stěžovatelky silně vypovídají.

[39] S ohledem na tento závěr poté již není relevantní, že ke dni kontroly byla podle České plemenářské inspekce všechna zvířata po formální stránce řádně evidovaná, jak stěžovatelka namítá. Naopak NSS poukazuje na zjištění stejné instituce, podle níž stěžovatelka nezasílala v letech 2016 a 2017 hlášení o pohybech zvířat do Ústřední evidence v termínech stanovených vyhláškou. Jednalo se přitom o desítky případů pozdního hlášení (srov. vyjádření ze dne 4. 5. 2017, č. j. 3377/2017-PI). To rovněž podporuje závěr žalovaného, že stěžovatelka veškeré úkony činila účelově a čistě formálně až v souvislosti s kontrolami SZIF se záměrem zpochybnit jinak korektní a přesvědčivé kontrolní zjištění o porušování pravidel dotace.

[40] Uvedené závěry dostatečně nezpochybňují ani zbylé dílčí skutkové námitky stěžovatelky. Skutečnost, že podpořená stavba byla zimovištěm, totiž neznamená, že nemůže být využívána k ustájení zvířat i v letních měsících. To stejné platí pro kapacitu budovy (188 ks, což má dle tvrzení stěžovatelky vylučovat, aby v ní bylo ustájeno 199 ks zvířat) a případnou nákazu chovu společnosti SOHORS spol. s r. o. Nejvyšší správní soud naopak poukazuje na obsah správního spisu, v němž jsou obsaženy fotografie z provedených kontrol, které dostatečně prokazují, že se na dotčených hospodářstvích nacházelo značné množství zvířat, včetně prostorů přímo spojených s interiérem budov. To podporuje kontrolní zjištění a závěry správních orgánů.

[41] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že souhlasí se závěrem městského soudu, že správní orgány v projednávané věci dostatečně a přesvědčivě osvětlily svůj závěr o porušení části B) kap. 8 bodu 4 Pravidel. Ve zbytku NSS odkazuje na podrobné odůvodnění správních rozhodnutí.

[42] Ani námitky obsažené v druhém a třetím okruhu kasační stížnosti tedy nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok II. tohoto rozsudku).

[44] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III. tohoto rozsudku). Žalovanému poté nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok IV. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2025

Michal Bobek
předseda senátu